

Φύσις, ένα σοβάτισμα που το εξέχασεν από την βίαν του ο Δημιουργός. Έννοείται, ότι οι πρωτογενείς συνεπλήρωναν πολύ άσχημα και άκαλαίσθητα τον εαυτόν τους. Ή γιαγιά σου π.χ.

— Με συγχωρείς... Ή γιαγιά μου ήτο σεμνή γυναίκα!

— Ό,τι και να ήτο, δεν είχε καμμίαν ιδέαν ζωγραφικής. Στόν καιρόν της δεν γνώριζαν παρά τόν ιστορικόν σουλιμάν. Σήμερα όμως ή τέχνη προόδευσεν. Σήμερα ένα **μπουνουάρ** είνε και **άτελιε** μαζή, όπως και εις την κλασικήν αρχαϊότητα.

— Άστειύεσαι!

— Καθόλου. Μέσα σέ όλους τους αρχαίους γυναικείους τάφους οι αρχαιολόγοι βρίσκουν, μαζή

με τα άλλα κτερίσματα, ένα πλήθος βαζάκια, ή ανάλυσις του περιεχομένου των οποίων απέδειξεν ότι τα βαζάκια αυτά περιείχον Κρέμ-Σιμόν και άλλα ανάλογα κοσμητικά. Ή Ήγησώ είνε βέβαιον, ότι έβαφε τα χείλια της, τα μάγουλά της και τα μάτια της.

— Και τó βρίσκετε όρθόν αυτό;

— Γιατί όχι; Ό Όσκαρ Ουάιλντ είπεν, ότι πρόπαντός πρέπει να είμεθα τεχνητοί. Ό Πιέρ Λοτι έφαρμόζει την θεωρίαν του Ουάιλντ εις τόν εαυτόν του. Κάθε άνθρωπος έχει την υποχρέωσιν να δημιουργή από τόν εαυτόν του ένα άριστοέργημα!

Ό οδηγός έκουδόνισε κ' εδγήκαμεν από την ήλεκτροκίνητον πινακοθήκην.

ΠΑΥΛΟΣ ΝΙΡΒΑΝΑΣ

ARSENE HOUSSAYE

ΦΥΣΙΟΓΝΩΜΙΑΙ ΤΟΥ ΙΗ' ΑΙΩΝΟΣ *)

Κατ' εκείνην ακριβώς την εποχήν ο Ταρντίφ, όστις έξηκολούθει έτι κατά σπάνια χρονικά διαστήματα να φαίνεται εις τόν κόσμον, συνήντησε παρά τῷ ιερωμένῳ γραμματιστῇ Le Ragois, τόν όποίον είχε γνωρίσει εις τό μέγαρον Bouffler, ότε ήτο γραμματεὺς τοῦ στρατάρχου, τόν πάτερ Dequet, διάσημον Ίησουίτην και έφημέριον τοῦ ιεροσπουδαστηρίου έν τῷ προαστείῳ Σαιν Ζερμέν.

Βλέπων τόν άγιον εκείνον άνθρωπον να τόν περιτριγυρίζη, ό Ταρντίφ ήθέλησε ν' απέλθη, φωτισθείς άγνωσθό υπό τινος προαισθήματος.

Άλλ' ό έφημέριος Le Ragois έσπευσε να τόν συστήσῃ πρὸς τόν σεβάσμιον πατέρα.

— Κύριε, τοῦ είπεν ό Dequet, έμαθα παρά τοῦ φίλου μου ότι έχετε μίαν τῶν σπανιοτέρων πινακοθηκῶν τοῦ κόσμου. Δέν θά μοῦ κάμῃτε τήν χάριν να μοῦ επιτρέψῃτε να τήν επισκεφθῶ; Αἱ εἰκόνες εἶναι ή μόνη απόλαυσις, αν και όλίγον άμαρτωλή, ποῦ επιτρέπω εις τόν εαυτόν μου.

Ό Ταρντίφ άπεστρέφετο τὰς επισκέψεις και άπηχάνετο τοὺς Ίησουίτας. Έν τούτοις δέν έτόλμησε ν' άρνηθῇ, και μετά δύο ήμέρας έδέχετο τόν πάτερ Dequet, συνοδευόμενον και από τόν άββάν Le Ragois. Περιήλθον τήν πινακοθήκην και ό πάτερ Dequet έπήνεσε τὰς Μαγδαληνάς, όπως και τὰς παρθένους, τὰς Βαρχίδας με θερμόν ένθουσιασμόν, όστις έμέθυσε τόν άφελή έρασιτέχνην. «Ή αλήθεια εἶνε ότι δέν έχω και μεγάλην ήπόληψιν, πάτερ Dequet, εις τοὺς Ίησουίτας, διότι νομίζω ότι ή ήθικὴ των δέν στηρίζεται επί τοῦ Εὐαγγελίου. Έρμηνεύετε τὰς ιερὰς Γραφὰς πολὺ διαφορετικά παρ' ότι, έγώ. Άγαπάτε τὰς εἰκόνας και έπομένως θά εὐρίσκετε τήν θύραν μου πάντοτε άνοικτὴν».

Ό σεβάσμιος πατήρ επανήρχετο συχνά να ριφθῇ εις έκστασιν πρὸ τῶν εἰκόνων τοῦ Ταρντίφ, μεθ' οὗ σὺν τῷ χρόνῳ συνεδέθη φιλικώτατα. Οἱ άλλοι φίλοι του, οἱ παλαιοί, οἱ εἰλικρινεῖς, εκείνοι οἵτινες έπινον τόν οἶνον του και τοῦ ωμίλουν διά τὰ **καλά χρόνια**, περριέπαιζον τήν άφοσίωσίν του πρὸς τόν πάτερ Dequet.

*) Σημεία.

Τοῦ έπρομάντευον δέ ότι θά κατακτήσῃ μοναχὸς τοῦ τάγματος τῶν Ίησουιτῶν. Έγέλα και ό ίδιος και άφόβως ήτένιζε τό πεπρωμένο του.

Έξ άλλου, ό πάτερ Dequet δέν έχανε τόν καιρόν του. Παρίστα εις τόν Ταρντίφ τοὺς κινδύνους, οἵτινες άπειλοῦσι τοὺς ζῶντας μόνους, όταν κατέχουσιν εἰκόνας διδασκάλων και εἰκόνας άξίας. Τοῦ ήμῆνοιγε έπιτηδεῖως, άλλ' έπαγωγῶς, τήν θύραν τοῦ ιεροσπουδαστηρίου τοῦ Σαιν-Ζερμαίν :

— Δέν θά μεταβάλλετε τὰς συνθηείας σας, θά ζητᾶς, ως εἰδωολάτρης όπως και τώρα. Έάν άσθενήσετε, δέν θά σὰς περιποιηθῇ ξένος, διότι θ' άγρυπνώμεν όλοι μας εις τήν κλίνην σας, καθ' όσον ήμεῖς είμεθα άδελφοί τῶν πασχόντων. Δέν θά φοβήσθε τήν λεηλασίαν, διότι ως γνωρίζετε μίαν εἰκόνα τήν άρπάζουν τόσον εύκολα, όσον και έν βιβλίον. Θά σὰς έτοιμάσωμεν ένα μεγάλον κοιτῶνα, όπου θ' άναρτήσῃτε και τὰς εκατόν μίαν εἰκόνας σας.

— Έκατόν μίαν; Όστε τὰς έμετρήσατε; ήρώτησε πονηρῶς ό Ταρντίφ.

— Διόλου, έτραύλισεν ό Ίησουίτης. Σεῖς μοῦ τό είπατε.

Ηνώησεν ότι ένεθαρρύνθη πολὺ ή τοῦλάχιστον ότι δέν εξέλεξε κατάλληλον στιγμήν. Έσπευσε λοιπὸν να άπισθοχωρήσῃ διά να μὴ χάσῃ τελείως τήν μάχην.

— Ή φίλία μου με τυφλώνει, έξηκολούθησε μελαγχολικῶς. Ή επιθυμία μου εἶναι να ζήσετε όσον τό δυνατόν πλειότερον χρόνον ήσυχως, φίλε μου, με τὰς προσφιλεῖς εἰκόνας σας. Έμπιστεύεσθε πολὺ, πιστεύσατέ με, τοὺς γείτονάς σας. Αὐτῇ, φέρ' είπεῖν, ή όστρακοπόλις ή όποία έρχεται όποτε θέλει, και ή όποία εισέρχεται και έξέρχεται άνευθύνως, τίς οἶδε τί σὰς έπιφυλάσσει; Θά με πιστεύσῃτε, φίλε μου, ότι τήν συνήντησα τρίς ή τετράκις εις τόν έμπορον εἰκόνων της Notre Dame;

Ό Ταρντίφ άνεπήδησεν ως πληγωθεῖσα δορκὰς· τό κύτπημα ήτο καιρίον.

— Τόν Ζερσαίν! έκραύγασεν, εκείνον τόν παλινάνθρωπον ποῦ δέν μ' άφῃσε ν' άγοράσω τήν ωραιότεραν εἰκόνα τοῦ Βατό: **Τὴν πολιορκουμένην Κυνθρίαν**

(Cythère assiégée). Ἐξαναπατήσῃ τὸ πόδι τῆς στοῦ Ζερσαίν θά τῆς κτυπήσω τὴν θύρα στὰ μοῦτρα.

— Ἀλλά, φίλε μου, δὲν θά τὸ μάθετε, δὲν ἔχετε πλέον ἀρκετὰς δυνάμεις ὥστε ν' ἀκολουθήτε τὴν πεταλούδα αὐτὴν, ἣ ὅποια ἔχει βέβαια τὴν ἐξυπνάδα νὰ μὴ σὰς φανερώσῃ πού πηγαίνει καὶ ἀπὸ τοῦ ἔρχεται.

— Ἐχετε δίκαιον, φίλε μου.

— Θεέ μου! Ὁ πάτερ Le Ragois μ' ἄνοιξε τὰ μάτια.

— Ἀλλ' ἂν τὴν διώξω, ποῖος θά μοῦ ἀγοράξῃ ψωμί; ποῖος θά μοῦ ἀνεβάξῃ τὸ κρασί; ποῖος θά μοῦ στρώνῃ τὸ κρεβάτι;

— Ἀπλούστατον. Θὰ σαῦ στεῖλω ἓνα ἀδελφόν.

— Νὰ σὰς πῶ τὴν ἀλήθεια, προτιμῶ νὰ ὑπηρετοῦμαι μόνος, διότι ὅπως σὰς εἶπα, ἐκτὸς μερικῶν ἐκτάκτων πνευμάτων, ὅπως σεῖς καὶ ὁ πάτερ Le Ragois, δὲν μ' ἀρέσει ἡ μυρωδιὰ τῆς παππαδοσύνης. Ἀπεφάσισα βλέπετε νὰ κολασθῶ καλλίτερα, παρὰ νὰ πεθάνω σὰν καλὸς χριστιανός. Ἀφοῦ τώρα ἐφωτίσθην τί διαβολογυναῖκα εἶνε αὐτὴ ἡ ὁστρακοπώλις μου δὲν θέλω νὰ τὴν ᾄδω πλέον στὰ μάτια μου καὶ εἰς τὸ ἔξῃς δὲν θά ἐπιτρέψω νὰ εἰσχωρήσῃ εἰς τὸ προσφιλὲς αἶμα μου οὐδεὶς ἄλλος, ἐκτὸς δύο ἢ τριῶν πιστῶν φίλων μου.

Καὶ ἀπ' ἐκείνης τῆς ἡμέρας ὁ Ταρντίφ ἐδήλωσεν εἰς τὴν οἰκονόμον του ὅτι δὲν εἶχεν ἀνάγκην πλέον τῶν

ὑπηρεσιῶν τῆς καὶ ἔξῃ εἰς ἀπόλυτον καὶ σκληρὰν μόνωσιν, φανταζόμενος ὅτι ὅλοι οἱ γείτονές του καὶ ὅλοι ὅσοις ἐκ τοῦ παραθύρου ἔβλεπε διερχομένους δὲν ἐσκέπτοντο ἢ πῶς νὰ εἰσδύσωσι παρ' αὐτῷ καὶ τοῦ ἀρπάσωσι τὰς εἰκόνας του.

Τὴν πρωΐαν ἐξήρχετο καὶ ἠγόραζεν ἄρτον μόνος του· εἰς οὐδὲνα δ' ὀμιλεῖ. Ἐὰν ἐνίοτε ἐρροσκοινδύνευσεν νὰ μεταβῇ εἰς τι πλησίον πρατήριον εἰκόνων, πρὸς ἀνάμνησιν τῆς γλυκείας ἐποχῆς καθ' ἣν ἠγόραζεν εἰκόνας, ἔσφιγγε δυνατὰ τὴν κλεῖδα τῆς οἰκίας του εἰς τὴν χεῖρά του.

Πολλάκις συνήντα τὴν ὁστρακοπώλιδα, ἀλλ' ἀπέστρεφε τὴν κεφαλὴν διὰ νὰ μὴν ἀκούσῃ ὅ,τι τοῦ ἔλεγεν:

— Ἄ! καὶ μένε κύριε Ταρντίφ μου, μοῦ φαίνεται πῶς τρελλαθήκατε· τὰ καλογερίστικα σὰς χίλιασαν τὸ μυαλό· τὰ κοράκια δὲν σὰς ἀφήνουν ν' ἀκούσσετε τὸ ὦραϊο τραγοῦδι μου.

«Ἀλήθεια, ἐσκέπτετο ὁ ταλαίπωρος Ταρντίφ, ἀλλ' αἱ εἰκόνας μου!»

Καὶ τοῦ ἦτο ἀδύνατον νὰ μὴ ἀναμνησθῇ μετὰ πόθου τὰς τόσο ἐγγὺς ἔτι ἡμέρας, καθ' ἃς ἡ ὁστρακοπώλις διέχεεν εὐθυμόν τινα ἦχον ἐν τῇ κατοικίᾳ του καὶ τῇ καρδίᾳ του.

(Ἔπεται συνέχεια)

ΜΙΚΡΑΙ ΑΛΗΘΕΙΑΙ

Εἰς τοὺς Μεσημβρινοὺς λαοὺς παρατηρεῖται τὸ ἐξῆς νόστιμον· Οἱ ὄροι τοῦ ψεύδους ἀντεστράφησαν καὶ οἱ ψεῦσται πιστεύουν εἰς τὸ ψεῦδος πού λέγουν, ἐνῷ οἱ ἀκούοντες δὲν πιστεύουν εἰς αὐτό.

Οἱ ἄνθρωποι ὅταν θέλουν νὰ μαντεύσουν τί ἰδέαν ἔχουμε περὶ αὐτῶν, κάμουν χιλίας ὑποθέσεις· πότε ὅμως δὲν ὑποθέτουν ὅτι μᾶς ἐνοχλοῦν.

Ὅπως εἰς τὰ λουτρά, οὕτω καὶ εἰς τὰς γυναῖκας. Εἰς τὰ λουτρά ἀπὸ καιροῦ εἰς καιρὸν χρειάζεται διακοπὴ· εἰς τὰς γυναῖκας ἀδιαφορία.

Εἰς τὴν κοινωνικὴν ζωὴν ἀναγκαζόμεθα νὰ ἔχωμεν κριτῶν εἰδῶν φίλους! Τοὺς φίλους πού ἀγαποῦμε, τοὺς φίλους πού δὲν ἀγαποῦμε καὶ τοὺς φίλους πού δὲν δυνάμεθα νὰ ὑποφέρωμεν.

Ἡ φιλία ἐνὸς πού ἔχει πολλὰς σχέσεις εἶνε σπανίως εὐχάριστος. Καὶ ὅταν μᾶς ἐπισκέπτεται μόνος, φέρει μετ' αὐτοῦ πληθὺς κόσμου.

Μία τῶν μεγαλειτέρων πλανῶν τῶν σκεπτικιστῶν εἶνε τὸ νὰ νομίζουν ὅτι ἡ ἀδιαφορία εἶνε ὁ καταλληλότερος τρόπος τοῦ βλέπειν ὀρθῶς. Τὸ συνηθέστερον ἀποτέλεσμα τῆς ἀδιαφορίας εἶνε συνεχὴς καὶ ἡπία τύφλωσις.

Σχεδὸν πάντοτε τὸ ἐλάχιστον τῶν ἐκ χαμηλῶν στρωμάτων ἀνυψωθέντων ἀνδρῶν εἶνε τὸ ἐπίμονον πείσμα.

Ἀπὸ τὰ γραφόμενα τῶν συγγραφέων τῶν παρατηρητῶν τῆς φύσεως, ἔρρεπεν οἱ νομοθετεῖν νὰ δημιουργοῖν τοὺς νόμους των. Ἐγίναμε διὰ νὰ ρίψωμεν τὴν ψυχολογικὴν αἰτίαν τῶν νόμων.

Σπανίως ἡ γυνὴ ἀποκρύπτει τὴν ζήλειαν διὰ τῆς εὐγενείας.....

Κοινωνικῶς ἔλλειψις τρόπων εἶνε χειρότερον ἀπὸ ἔλλειψιν διαγωγῆς.

Ἡ εἰρηνοποίησις θά ἦτο ἀληθῶς ὡραία θεωρία εἰάν ἐγίνετο ἀπὸ μεγαλοφυχίαν καὶ ὄχι ἀπὸ φόβον ἀτομικόν.

Ὁ ἀλαζὼν παρβαλλόμενος μὲ τὸν ὑπερήφανόν φαίνεται ὡς γυνὴ ἐνδεδυμένη ἀνδρικήν.

Εἰς τὴν Τέχνην μὲ ὡραία ἐπιτυχία ὑπερβάλλει μίαν μεγάλην ἐπιτυχίαν.

ΑΛΒΕΡΤΟΣ ΓΚΙΝΟΝ